

BİR DİYAR...

Bir diyar ki; yaradılış sırrımıza uygun...

Bir diyar... Her canı bir damla, her damlanın toplamı derya...

Akıyor mecrasına girerek menzile... O mecra sevgiliyi adres gösteren bir bakış, dudaktan kalbe dökülen her söz, vücut dilinden başlayıp hal âlemine yönelen öz. O öz ki şimdiye kadar vücudun içinde okunmayı bekleyen ve gıdasını isteyen öz... Yani bedenın içerisinde yer alıp elle tutamadığımız, gözle göremediğimiz ancak varlığını inkâr edemediğimiz kısaca bizi biz yapan beden zarfının içinde okunmayı bekleyen mektup. İşte o mektup okunuyor. Şimdiye kadar kendine yabancı hallerle sıkılan ruh artık rahat, hatta rahat ötesi o diyarın sakinleri içerisinde şen ve bahtiyar.

Bize kim olduğumuzu kim tarafından bu âleme gönderildiğimizi ve görevlerimizin neler olduğunu anlatan, hatta âlem-i ruhta anlatılıp ve imzalanan ahd-i misakı (büyük yemini) hatırlatıyor. Diyor ki yaradılış sırrımızın sebebi büyük bir aşktır. Hadis-i Kutside buyurulduğu üzere “Levlake levlak lemma halektül eflak” Sen olmasaydın âlemleri yaratmayacaktım. Âlemleri senin yüzu suyu hürmetine yarattım.

Öyle ya biz dünyaya geldiğimiz günden beri aşığız seviyoruz. Küçük çocukken anne babamızı, ergenleşince karşı cinsi, evlenince eşimizi ve o evliliğin meyvesi olan çocukları... Ancak tüm bu sevgiler belirli bir çizgiye kadar. Çizginin üstünde; ötelere başlayıp bu âlemde ete kemiğe bürünerek şekillerle görünen, ölümsüzlükle ahiret denilen ikinci dünyaya taşınan, hatta ölümsüzlük sırrını yakalayan o frekansta yaşayanlar için, sevgilerin en yücesi ve aşkların en soylusuyla yaşanan hal...

O diyarın sakinleri, istikametlerini belirlemiş, inayet kanatlı uçuşlarla cehli(cehaleti) ellerinin arkasında bırakmış, kemâl doğru yaklaşmadalar... Kemâl (olgunluk) diyarında bir sevgili var. “Gül” olarak ifade ediliyor. Tüm kalp gözleri “Gül Cemâle” kilitlenmiş. Can hapsedildiği kafesten ayrılıp “Gül Diyarına” hicret etmek istiyor.

O diyarın sakinlerinde aşk, gönül kapısını çalmış, açılan kapıda sözler sohbetler, tekrarı arzu edilen ve hep temenni edilen sohbetler, yerini gözden değil gönülden, gönlün rikkat (incelik) derinliklerinden gelen yaşlara bırakmış. O bir çift damla gözyaşı ki, sevgiliye sunulan en nadide hediye... İçinde hasretler barınıyor. O vuslat ki (kavuşma), yıllarca çekilen ayrılık ateşlerini söndürüyor.

O diyarın sakinleri çok ancak kalplerindeki sevgi tek. “İllallah”...

Haydi durma, dışarıdan bakıp ta sayının çokluğuna aldanma, unutma ki tüm sayılar tek’in yani bir’in katlarıdır. Haydi, kır kabuğu yaklaş öze... Kesretten vahdete (Çokluktan tekliğe)...Tohumdan meyveye... Damladan deryaya...

Ne mutlu gülü sevenlere, gül cemâle âşık olanlara ve gül diyarına yol alıp hicret edenlere...

Abdülbaki ÇINAR 29.06.2006